

GUIDO DE CASTELLIONE

REMENSIS ARCHIEPISCOPUS.

NOTITIA HISTORICA IN GUIDONEM DE CASTELLIONE

(Gall. Christ., tom. IX p. 65.)

Anno 1033, mense Julio, archiepiscopalem inquit **A** dignitatem Guido de Castellione, cujus prosapiam accurate prosecutus est Andreas Quercetanus in gentis Castellionæ genealogica Historia. Hic duos fratres habuit, Gervasium de Castellione, Remensis Ecclesiæ vice dominum (dignitas illa tunc temporis penes laicos erat), et Miletium de Castellione. Scholæ Remensi traditus a pueritia, per aliquot annos in vita canonicali et ritibus ecclesiasticis sedulo se exercuit. Anno episcopatus sui secundo, altare S. Stephani dedit monialibus Sancti Petri Remensis; anno vero 1040 altare Crusciniaci monachis Remigianis. Hoc eodem anno cum lis exorta esset inter Ecclesiam Remensem et Richardum, S. Vitoni Viridunensis abbatem, pro moneta Mosomagensi, quam Ebalus archiepiscopus monetæ Remensi conjunxerat, adeptam prius possessionem iterum asseruit ecclesiæ suæ fœdere inito cum abbate, cui, ut damnum compensaret parochiam de vineis liberaliter concessit. Anno 1043 dedit monasterio Mosomagensi ecclesiam Germericii. Anno 1047 subscripsit placito regis Henrici pro cœnobio S. Medardi adversus Robertum Codiciacensem. Anno 1048 adfuit concilio Silvanectensi. Anno 1049 Leonem IX pontificem maximum, comitantibus Trevirensi, Lugdunensi ac Vesuntiansi archiepiscopis, magna pompa excepit in urbe sua metropolitana, ubi sanctissimus pontifex, dedicata vi Non. Octobr. Remigiana basilica, eodem in templo postridie ejusdem diei concilium celebravit viginti episcoporum et quinquaginta abbatum, ubi controversia inter Remensem et Trevirensis exorta de primatia sedis et prærogativa sessionis præsentis Leone agitata est, nec dirempta; qua de causa, ut tolleretur omnis contentionis occasio, sedilia prælatorum in modum coronæ disposita sunt.

Quid vero in ea synodo statutum fuerit docent canones sanciti de Simoniaca hæresi ac quibusdam aliis vitiis quibus infecti plures, tam episcopi quam comites, anathemate percussi sunt. Sed cum acta integra concilii ex Remensis Ecclesiæ tabulario, nec non historiam longiorem retulerit Baronius ad hunc eundem annum, sufficit obiter tangere ex Samaritanis, quæ ad Guidonem propius spectant.

« Die quinto Nonas Octobris, inquit illi, congregati sunt in memorata basilica episcopi numero viginti, cum quadraginta abbatibus, et aliis ecclesiastici ordinis quam plurimis. Ubi statim vetus querela inter Remensis et Trevirensis archiepiscoporum clericos est renovata, illis astruentibus quia Remensis primas esset in Gallia, ideoque illi dispositio competeret synodica; e contra vero illi archiepiscopo Trevirensi eandem dignitatem conabantur ascribere, primamque sedem post Romanæ Ecclesiæ præsullem in celebrando concilio acquirere, etc. Post hæc considerunt omnes ordine quo Remensis archipræsul disposuit; dominus quidem papa in medio chori, verso vultu ad sepulcrum B. Remigii Remensis in dextra: Treverensis in parte resedit sinistra. Post Remensem deinde resederunt Beroldus Suessionis, Drogo Morinensis, Frollandus Silvanectensis, Adelbero Metensis; ad meridianam autem plagam Haimardus archiepiscopus Lugdunensis, Hugo Lingonensis, Joffridus Constantiensis, Ivo Sagiensis, Hebertus Lisoiensis, Hugo Bajocensis, Hugo Abrincensis, Theodoricus Viridunensis; ad septentrionalem vero plagam Hugo archiepiscopus Vesuntinensis, Hugo Nivernensis, Eusebius Andogavensis, Pudicus Nannetensis, episcopus Anglorum, et Joannes Portuensis. Post quorum terga in modum coronæ similiter resederunt abbates hoc ordine, scilicet abbas S. Remigii Herimarus, Hugo Cluniacensis, Sigefridus Gorziensis, Fulco Corbeiensis, Rothbertus Prumeiensis, Rainoldus S. Medardi, Girvinus S. Richarii, Gotfridus Vezeliacensis, Arnoldus Pultariensis, Rodolfus Mosomensis, Oylardus Catalaunensis, Milo Dervensis, Norgaudus Altillorensis, Albertus S. Theoderici, Stephanus S. Urbani, Wlricus S. Augustini Cantuariensis, Alwinus S. Benedicti de terra Anglorum. Quibus ita resedentibus, ex præcepto papæ surrexit Petrus, sanctæ Romanæ Ecclesiæ diaconus, expedito sermone proponens de quibus in eadem synodo sermo esset habendus, de multis videlicet illicitis, quæ contra canonum instituta in Gallicie finibus exercebantur, id est de Simoniaca hæresi, de ministeriis ecclesiasticis, et altaribus quæ a laicis tenebantur, de pravis consuetudinibus quæ ab

eis in atriis ecclesiarum accipiebantur, de incestis conjugis, et eis qui, legitimas relinquentes uxores, adulterinis iterum nuptiis implicabantur, de monachis et clericis a sancto proposito et habitu recedentibus, item de clericis mundanæ militiæ studentibus, de Sodomitico vitio, et quibusdam hæresibus quæ in eisdem pullulaverant partibus. Quibus propositis, admonuit omnes qui aderant, ut inde secum prudenti deliberatione tractarent, consiliumque cum opportuno adiutorio papæ præberent, quomodo hæc zizania, pravæ segetis semen, suffocantia extirpari valerent. Post hæc ad episcopos sermone converso, commonuit illos, sub anathemate apostolicæ auctoritatis, ut si quis eorum per Simoniam pervenisset vel præmio quemlibet ad eandem dignitatem promovisset, publica confessione patefaceret. Primus ergo Trevirensis archiepiscopus ad hæc verba surrexit, seque nec aliquid dedisse vel promisisse pro adepti episcopatu neque alicui sacros ordines vendidisse respondit. Deinde Lugdunensis et Vesontiensis surgentes, ab huiusmodi culpa confessi sunt esse immunes. Tunc præfatus diaconus ad Remensem archiepiscopum se convertit, et quid de his ex quibus a cæteris facta fuerat purgatio ediceret requisivit. At ille surgens inducias petiit usque in crastinum diem, dicens se velle privatim loqui ad domum apostolicam. Cumque datæ essent, cæteri omnes surrexerunt in ordine secundum verba priorum, purgantes se ab huiusmodi suspitione, quatuor tantummodo exceptis, Lingonensi videlicet, Nivernensi, Constantiensi et Nannetensi; quorum causa eo die ad discutiendum relicta, diaconus sermonis cursum ad abbates qui aderant vertit, eosque ne forte ipsi in ovile Dominicum aliunde, non per ostium introissent, confiteri admonuit. Primus S. Remigii abbas Herimarus surrexit, seque ab huiusmodi culpa congrua responsione purgavit. Deinde Hugo Cluniacensis subsequens hanc purgationis suæ rationem subintulit, dicens: Pro adipiscendo abbatie honore, Deo teste, nihil dedi vel promisi; quod quidem caro voluit, sed menses et ratio repugnavit. Post hunc se quidam congruè excusare studuerunt; alii vero nihil respondentem, reatum suum oculere quam patefacere maluerunt. Tunc Lingonensis episcopus surgens, super abbate Pultariensi, diocesano suo, plurimum est conquestus, quod videlicet in fetore luxuriæ vivens, pluribus flagitiis inserviebat, beato quoque Petro, ejusque vicario, Romanæ scilicet Ecclesiæ pontifici, cujus abbatia illa erat, debitum censum quotannis persolvere detractaverat; et inde excommunicatus missarum sacramenta celebrare præsumpserat, excommunicationique adhuc subjacens eidem synodo intererat; qui discussus, nec ab objectis se valens purgare criminibus, ab honoris sui est dignitate depositus, etc. Sequenti die

A ad memoratam basilicam convenientibus episcopis, papa cum quibusdam eorum secessit in oratorium S. Trinitatis, ubi dum cum eo confessionis suæ privatim colloquium Remensis habuisset episcopus, et de ecclesiasticæ religionis profectu tractatum esset diutius, eo ordine quo et transacta die, apostolicus inde processit. Deinde suo loco residentibus, Remensem archiepiscopum ut de Simoniacæ hæresi, de qua hesternas obtinuerat inducias, rationem redderet præfatus annuit cancellarius, impetens eum etiam de multis quæ se, fama vulgante, comperisse asserebat criminibus. Ad hæc archiepiscopus surgens, ut sibi consiliandi facultas concederetur expetiit. Qua impetrata, Vesuntionensem, Suessionensem, Andegavensem, Nivernensem, Silvanectensem ac Morinensem episcopos convocans, cum eis mysterium habuit consilii sui, indeque reversus causam suam ut Silvanectensis peroraret a papa obtinuit. Surgens autem episcopus Silvanectensis, eundem archiepiscopum respondit non esse reum Simoniacæ hæresis; his auditis, apostolicus præcepit ut hæc ita esse sacramento comprobaret archiepiscopus; at ille canonicas inducias inde postulavit, seque post earum expletionem quod ratio purgationis posceret peracturum spondit. Quibus ei concessis, statutum est ut medio Aprili concilio quod Romæ celebrandum erat interesset. Cætera vero quæ ei objecta sunt, quia legitimi accusatoris videbantur delatione carere, decretum est ad præsens indiscussa re manere. » Narrant ista totidem verbis acta concilii. De reliquis rebus gestis consulat Baronium qui plura voluerit.

C Ab hac synodo reversus Guido celebravit, anno 1051, in ecclesia sua metropolitana nuptias Henrici I, Francorum regis, et Annæ, sanctumque Lietbertum consecravit episcopum Cameracensem. Anno 1052, vi Non. Maii, episcopatus sui, ut aiunt, xxix, seu potius xix, celebravit elevationem corporis B. Berthiai in monasterio Sithiensi, astantibus Drogone Morinensi, abbatibusque Herimaro S. Remigii, Alfredo S. Wilmari, Gervino S. Richarii, Fulberto S. Bavnis, Rumoldo S. Vinoci, præsentem item Adela Roberti Francorum regis filia et Balduini Insulani conjugem, quæ brandeum liberaliter suppeditavit quo reliquiæ involutæ sunt. Eodem anno subscripsit litteris Henrici I regis in gratiam novi cœnobii Casæ-Dei datis. Anno 1053 altare basilicæ curtis impertiit monasterio S. Remigii, ubi sepulturam elegerat. Eodem anno donum quod in loco dicto Urillo eidem monasterio contulerat Manasses fratris sui filius confirmavit; adfuitque delectioni sacrarum corporum in æde Dionysiana prope Lutetiam. Denique, post assensum datum restorationi monasterii Sparnacensis, diem clausit extremum, Kal. Septembr. anno 1053, sepultusque est apud P. Remigium.

D